

РЕШЕНИЕ

№ 27

София, 21 май 2014 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на двадесети януари две хиляди четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВАН НЕДЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА
ПЛАМЕН ПЕТКОВ

при участието на секретаря: Аврора Караджова
и в присъствието на прокурора : Антони Лаков
изслуша докладваното от Съдия Елена Величкова
касационно нощ.дело №1746 по описа за 2013 година

Срещу решение по внохд.№444/2012 г. на Апелативен съд гр.Пловдив са подадени касационни жалби, от частните обвинители и граждански ищци и от подсъдимия.

В съдебно заседание жалбата на частните обвинители ,се поддържа от Ф. Б. - лично ,и от повереник-адв.Т.,с доводи за нарушение на закона , в оправдателната част и с искане за упражняване на правомощие от

Върховният касационен съд, по реда на чл.354 ал.2 т.4 НПК.По отношение на жалбата на подсъдимия – намират я, за изцяло неоснователна.

Защитата на подсъдимия представлявана от адв. М. М., адв. Д. М., адв.С. и адв.Е., поддържа жалбата с ангажирани основанията по чл.348 ал.1т.1,2 и 3 НПК ,както и за нарушения на Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС)-нарушено право на справедлив процес,нарушена презумция за невиновност, недопустимо използване - като доказателствено средство - показанията на св.С. и други(в голямата си част повтаря,почти дословно, вече направени възражения както пред двете въззивни съдилища,така и пред състава на ВКС,постановил отменителното решение). По отношение на жалбата на частното обвинение, защитата счита същата изцяло неоснователна.

Представителят на Върховната касационна прокуратура,намира основателна жалбата на частното обвинение,тъй като в оправдателната му част решението е постановено при нарушение на материалния закон, и изцяло неоснователна жалбата на подсъдимия-защото не са допуснати процесуални нарушения,нито по събиране,нито по оценка на доказателствата,като на база правилна оценка на съвкупния доказателствен материал, съдът е направил верни правни изводи, при решаване на въпросите за наказателната отговорност на подсъдимия.

Върховният касационен съд на РБ първо наказателно отделение ,като съобрази становищата на страните и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение от 27.06.2013 г. постановено по внохд.№444/2012 г. на Апелативен съд гр.Пловдив, е изменена присъда по нохд.№11/2011 г. на Окръжен съд гр.Пазарджик,в частта ѝ с която подсъдимия Л. П. К. е признат за виновен , в това да умъртвил на 28.01.2006 г. по особено мъчителен начин Р. и Х. Б., поради което го признава за невиновен и оправдава по обвинението по чл.116 ал.1 т.6 пр.3 НК и за двете пострадали.В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

С посочената присъда подсъдимия е признат за виновен :

-на 28.01.2006 г. в района на гр.Пазарджик,при условията на опасен рецидив, да е извършил престъпление по чл.152 ал.3 т.5 вр. с ал.1 т.2 НК,от което пострадала Р. Б.,поради което и на посоченото основание вр. с чл.29 ал.1 б. А НК и чл.54 НК е осъден на лишаване от свобода за срок от петнадесет години

-по същото време и на същото място,при условията на опасен рецидив, умишлено умъртвил Р. Б.,като деянието е извършено с особена жестокост и по особено мъчителен начин за убитата и с цел да бъде прикрито престъплението по чл.152 ал.3 т.5 НК,поради което и на основание чл.116 ал.1 т.6 ,т.8 и т.12 НК вр. с чл.115 НК вр. с чл.29 ал.1б А

НК и чл.54 НК и чл.57 НК е осъден на доживотен затвор без право на замяна

-по същото време и на същото място,при условията на опасен рецидив извършил престъпление по чл.152 ал.3 т.5 вр. с ал.1 т.2 вр. с чл.29 ал.1б А НК,от което пострадала Х. Б.,поради което и на посоченото основание и при условията на чл.54 НК е осъден на лишаване от свобода за срок от петнадесет години.

-по същото време и място извършил и престъпление по чл.149 ал.5 т.3 вр. с ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.29 ал.1б А НК, с пострадала Х. Б., поради което и при условията на чл.54 НК е осъден на двадесет години лишаване от свобода

-по същото време ,в местността „.....”,близо до пътя гр.П.-гр.Б., при условията на опасен рецидив,умишлено умъртвил Х. Б.,като деянието е извършено с особена жестокост и по особено мъчителен начин за убитата,с цел да бъдат прикрити посочените по горе престъпления и след като е извършил друго умишлено убийство-това на Р. Б.,за което не е постановена присъда,поради което и на основание чл.116 ал.1т.6,т.8 и т.12

НК вр. с чл.115 НК вр. с чл.29 ал.1 б А НК и при условията на чл.54 НК и чл.57 НК е осъден на доживотен затвор без право на замяна.

На основание чл.23 НК на подсъдимия Л. К. е определено едно общо най-тежко наказание –доживотен затвор без право на замяна,което на основание чл.61 т.1 ЗИНЗПС, да изтърпи при първоначален специален режим в затвор.

С присъдата са уважени граждански искове, в полза на двамата родители на починалите момичета,за неимуществени вреди в размер на по 200 000 лв.(за всеки от тях),за загубата на Р. и Х. Б., ведно със законната лихва считано от 28.01.2006 г., до окончателното изплащане на сумата.

Делото е на вниманието на Върховният касационен съд за втори път.

С решение от 12. 10 .2012 г. постановено по к.д.№72/2012 г. ВКС I Н.О.е отменено решение на Апелативен съд гр.Пловдив, по внохд.№368/2011 г.и делото е върнато на същия съд - за ново разглеждане от друг състав,с констатирани пропуски по събиране и оценка на доказателствата.

След констатацията за „направени пропуски в процеса на събиране на доказателства и разследване на обстоятелства по делото ВКС указва възможните допълнителни процесуални действия,които следва да бъдат извършени с цел отстраняване на съмнения и неясноти”.За това, като приема, че липсват „данни за извършена проверка на важни обстоятелства,относно действията на подсъдимия К.,през инкриминираната нощ” и времето непосредствено след нея указва :

- отстраняване по експертен път на различията в целия комплекс от ДНК-изследвания, включително и относно констатациите, останали извън вниманието на съда

- проверка и анализ на показанията на св.С.

- проверка на местонахождението и разговорите на подсъдимия в инкриминираната вечер

- цялостен анализ на основните групи доказателства сами за себе си и съобразно относимите други доказателствени източници, за да бъде изведен наистина единствено възможния извод относно главния факт на процеса.

В тази връзка, с решението са поставени на вниманието на Апелативния съд въпросите за :

- отстраняване на съмненията в ДНК изследванията на многобройните експертизи. Пропуските в анализа на отразените в експертизите констатации, не съобразения изцяло доклад и експертиза на проф.Щ., съпоставянето му с експертизата на в.л. И., необсъдените заключения на службата по съдебна медицина на В. (експертите Б. и Н.), както и СМЕ на веществени доказателства №29А/2006 г. и доклада на Б. Ш., от 25.04.2006 г., резултатите от които изследвания са възпроизведени в СМЕ на веществени доказателства №296/2006 г. от експерта Т.

- показанията на св.С., които се нуждаят от по прецизна проверка, с оглед отстраняване на всяко налично съмнение или поне свеждането му до минимум (с оглед достоверност) относно :- взаимоотношения на близост и доверие между свидетеля и подсъдимия, игнорираните характерови особености на подсъдимия К. (предпазлив и дистанциран в отношенията си)

- не обсъдените СРС от 6 и 8 .03.2009 г.-разговори на С. с подсъдимия, същото и за разговорите от 26.01.2009 г. и от 8.02.2009 г.

- липсващия протокол за разпит на св.С. от 24.09.2009 г., представен на комиссионната СМЕ, за „скачането на Р. от автомобил”

- не обсъдено твърдението на св.С. за „атрибутите” на подсъдимия довели до вагинизъм голямата сестра

- да се разпита следователя Н.

- не обсъдени обясненията на подсъдимия дадени в с.з. от 9.02.2011 г.

- разпечатките на телефонни разговори.

Предвид горното, и в изпълнение на указанията - подробно посочени, въззивния съд е дал възможност на страните, съобразно отменителното решение, да направят доказателствени искания.

Прокурора с писмо от 21.11.2012 г. е ангажирал-допускане на експертизи, по поставени подробно въпроси и разпит на свидетели.

Частните обвинители и граждански ищци, с молба от 27.11.2012 г. са поискали да се назначи тройна ДНК експертиза, с подробно посочени въпроси, поискали са преразпит на св.С. и разпит на следователя Н., също и да се представи от прокурора препис на материалите отделени и касаещи разследването срещу неустановено лице за насилие над Х. Б..

Защитата на подсъдимия е поискала-да се призват и разпитат вещите лица С. Х., А. А. и Е. А. (за пореден път). Да се назначи експертиза, която да установи - или не автентичност на нокетните изрезки приложени по делото. Считат, че не само следва да се разпита св.К. Н., но и че следва да се приложи цялото наказателно производство довело да „настаняването” на св.С., в килията на подсъдимия К. в НСлС. Поискали са и да бъдат допуснати двама свидетели при довеждане, които да установят обстоятелството, че те са „били също като Л. К., обвиняеми по наказателни дела и св.С. е бил свидетел на обвинението срещу тях”.

С определение от 5.12.2012 г. въззивния съд е допуснал :

-арбитражна експертиза, с участието на експерти в ДНК анализа и експерти в областта на серологията, уважил е по голямата част от доказателствените искания на страните и е отклонил част от тях, като се е позовал и на решението на ВКС.

В последвалото съдебно следствие въззивния съд , в първото заседание на 29.01.2013 г. приложил допуснатите по рано наказателни производства по сл.д.№891/1994 г. и пр. пр.№818/1997 г. на ОП гр.Русе, ксерокопия на отделените материали по ДП срещу Л. К., преобразувано под №2/2011 г. на НСлС-ОП гр.Пазарджик, протокола за разпит на св.С. от 24.09.2009 г. в оригинал, справки от „М.” и „Г.”. Разпитал св. И. М., св. Х. М. и св.К. Н., както и св.С., след разпита на последния подсъдимия поискал да даде обяснения, по повод на казаното от свидетеля, което било уважено. В съдебно заседание на 19.02.2013 г. разпитал св.А. А. и св.С., провел очна ставка между двамата, преразпитал св.С. и св.А., допуснал доказателствени искания за установяване на времето, през което двамата са пребивавали в Софийски затвор. В съдебно заседание на 26.03.2013 г. е изслушана, т.н. комплексна(арбитражна) съдебно медицинска експертиза на веществени доказателства, с участието на вещите лица В. Г., Б. Ш., М. Б., П. М. и М. Д., дали заключение по задачата, поставена с определение от 5.12.2013 г. и съобразили :-СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране №29/2006 г., доклад и заключение на службата по съдебна наука Б., В., СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране №29а/2006 г., СМЕ на веществени доказателства по същия метод №29б/2006 г. изготвена в К. В., СМЕ на веществени доказателства № 08/ДНК-191-2/2008

г., и заключение на експертиза изготвена от Института по съдебна медицина на Медицинския университет И. А..

След приключване на съдебното следствие и пледоариите на страните въззивния съд е постановил сега атакувания съдебен акт, с който е изменил първоинстанционната присъда, само досежно квалифициращото обстоятелство по чл.116 ал.1 т.6 НК – „особено мъчителен за убитата начин”, за което подсъдимия е оправдан. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

ПО ЖАЛБАТА на частните обвинители и граждански ищци:

Довода е за нарушение на материалния закон, в оправдателната част на решението, произтичащо от неправилен анализ на доказателствата по делото и по точно заключенията на съдебно медицинските експертизи, установили обективните увреди по двете момичета. Според частното обвинение въззивния съд е пропуснал да съобрази „няколко обстоятелства-множеството силни удари нанесени на двете момичета - в жизнено важни и болезнени части на телата им, с юмруци и твърд предмет, продължителния период от време на нанасяне на ударите, както и прекомерната им сила. Пропуснато в анализа на съда е и-обсъждането на наличната асфикция, съпроводила настъпването на смъртта им, както и неминуемото ѝ придружаване, със силни болезнени преживявания и усещания, а също и осмислянето на неизбежната им смърт. Причинените болки и страдания на двете жертви, значително надхвърлят по степен болките и страданията, съпровождащи обикновеното убийство”.

Жалбата е основателна и това е така защото :

За да оправдае подсъдимия К., по квалифициращото обстоятелство „особено мъчителен за убития начин” въззивния съд е приел, че „подсъдимия не е осъществил този обективен признак на престъплението по чл.116 НК”, тъй като той (обективния признак) по характеристика е медицинско понятие и за наличието му изводи се правят въз основа на заключението на съдебно медицинската експертиза” „За да бъде той осъществен е необходимо от момента на причиняване на уврежданията, до настъпване на смъртта, жертвата неминуемо да е съзнавала нейната неизбежност” „Изводите за наличието на този квалифициращ признак са направени въз основа на заключенията на съдебно медицинските експертизи за наличие на данни за асфикция и аспириране на кръв, от получената черепно мозъчна травма в резултат на дейността на подсъдимия К.. Видно обаче, най-вече от заключението на седмортната съдебно медицинска експертиза-водеща по отношение на смъртта на пострадалата Р. е черепно мозъчната травма, причинена от К., освен травмите получени при скачането от автомобила....тази травма е от такова естество, което води до по кратка или по продължителна загуба на

съзнание, по време на което да не се изпитват болки”. По нататък съда е приел, че „многобройността на ударите ,констатирани освен по главата и по тялото и в половата (за двете) и ананалната области(за Х.) ,за които вещите лица са установили, че е изпитвала болки и страдания(всяка от тях), след като не са свързани с увреждането от което е настъпила смъртта, не могат да обосноват наличието на признака –особено мъчителен начин, а сочат само на другия признак-особена жестокост”.

Изводите са неверни и незаконосъобразни.

На първо място квалифициращия убийството обективен признак „особено мъчителен за убийтия начин” не е медицинско понятие(дори и по характеристика) ,а правно - нормативно закрепено в НК. На второ –вярно е ,че за установяване на наличието му или не , се ползват специални знания от областта на медицината. Такъв квалифициращ признак (особено мъчителен начин) има, и за престъпленията по чл.131 ал.1 т.5 НК, чл.142 НК, чл.142 а НК, но не е вярно, че за установяването му следва да се взема предвид „водещата роля” на някоя от увредите. В П №2/1957 г. ПЛ. на ВС в т.15 е приел, че „под особено мъчителен начин за убийтия, се разбира начин, който причинява изключителни страдания на жертвата...с множество удари, чрез постепенно задушаване и др.”. Това Постановление на Пленума на ВС е изменено и допълнено с Пост.-№7/1987 г. на Пленума на ВС - в същия смисъл. В постоянната си практика ВКС, не е отстъпвал от това разбиране. В същото постановление, в същата точка е дадено задължително тълкуване и на „особена жестокост”-състава е налице ,когато при извършване на убийството деецът е проявил изключителна ярост, ожесточение, отмъстителност или садизъм, характеризиращи го като жесток човек, или иначе казано това квалифициращо обстоятелство касае деецът ,а не начина на извършване на убийството, който визира „особено мъчителния за убийтия начин”.

Приетото по горе от въззивния съд би било вярно, ако черепно мозъчната травма е една, резултат на един удар, от който е последвало коматозно състояние, при което не се усеща болка, а не както е в случая :

-притискане на шията с ръце, многобройни удари в главата и тялото, асфикция с аспирирана кръв, притискане на лицето към земята -за Христина, преохлаждане и т.н. (виж заключението на седмортната СМЕ). Увредите и на двете момичета са причинени при един продължителен времеви отрязък, като Х. категорично е завлечена в местността „.....”, полужива и там доумъртвена(стопения сняг под трупа).

Масивната черепно мозъчна травма (на Р.) и всички травматични увреждания в областта на главата и лицето, не могат да се обяснят само с един удар, а са резултат от множество удари нанесени от различни посоки. Следите от душене по шията, заедно с вдишаната кръв в белите

дробове имат несъмнена роля в генезиса на смъртта. При механичната асфикция смъртта настъпва в границите на няколко минути, а от друга страна - при установените черепно мозъчни травми, както и при преохлаждането (на Х.) темпът на настъпване на смъртта е по бавен. Прижизнеността на причиняване на травмите (по което обстоятелство не се спори) и тяхната локализация (в жизнено важни органи), безспорно са довели до особени мъки и страдания на жертвите, категорично значително надхвърлящи болките и страданията при обикновеното убийство.

По изложените съображения Върховният касационен съд на РБ първо наказателно отделение намира жалбата на частните обвинители основателна, а атакуваното решение на въззивния съд, в тази му част - в нарушение на закона. Този пропуск може да бъде отстранен по реда на чл. 354 ал. 2 т. 4 НПК.

ПО ЖАЛБАТА на подсъдимия Л. К.:

В жалбата са ангажирани всички касационни основания, като се претендира неправилност, незаконосъобразност и постановяване на решението при съществени процесуални нарушения. Акцентира се на неправилен извод, че подсъдимият К. е автор на деянията, за които е признат за виновен, защото „поведението на Л. К. не осъществява състава на престъпленията по чл. 152, ал. 3, т. 5 във вр. с ал. 1, т. 2 НК във вр. с чл. 29, ал. 1, б. а” НК, по чл. 116, ал. 1, т. 6 НК, във вр. с чл. 115 НК и по чл. 149, ал. 5, т. 3 НК от обективна и субективна страна”. Решението на апелативния съд-гр. Пловдив е постановено при съществени процесуални нарушения, тъй като съдът не е изследвал обективно, всестранно и пълно доказателствата по делото и не е разкрил обективната истина в съответствие със задълженията си, визирани в чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 НПК, неспазването на които осуетява разкриването на обективната истина по делото, което е съществено процесуално нарушение.

Освен това:

- необсъдени възраженията на защитата, направени пред апелативния съд-гр. Пловдив;
- отказ да се изпълнят изцяло указанията на Върховния касационен съд за събиране на допълнителни доказателства поискани от защитата;
- несъбрани всички относими и съществени, решителни доказателства, свързани с авторството на деянието;
- нарушение на чл. 305, ал. 3 НПК;
- недопустими доказателствени средства – показанията на св. С., по смисъла на НПК, защото безпристрастността и надеждността на свидетеля са поставени под сериозно съмнение, както предвид обремененото му

съдебно минало и поради изразената склонност на С. да „съдейства” на органите на разследването;

- очевидно той(С.), не възпроизвежда и не установява факти от действителността, които свидетелят като такъв, възприема непосредствено;

- при новото разглеждане на делото посоченият по-горе порок (кредитирането показанията на св.С.), бил повторен и с разпита на св.К. Н., а е приложено и копие от неговия служебен бележник, като доказателство по делото - за показанията на свидетеля С., а според защитата и защото, е второ възпроизвеждане на опосредени ,чрез свидетелски показания обяснения на подсъдимия Л. К.;

- настоява се, че „събраните” в нарушение на процесуалните права на подсъдимия доказателства и в частност неговите „обяснения” били ползвани в негова вреда;

- претендира се изключване на показанията на св.С. от доказателствения материал по делото, защото възпроизвеждат извънсъдебни обяснения, имащи характер на самопризнания и нарушават правото на подсъдимия да не се самоуличава - в извършване на престъплението, по което му е повдигнато обвинение;

- дори и да не е психически манипулиран подсъдимия, самопризнанията му са получени, в нарушение на процесуалната гаранция срещу произвол;

- възразява се и по проведените СРС-та и изготвените по тях ВДС за разговорите му между С. и подсъдимия;

- нарушено правото на справедлив процес, с некредитиране на показанията, доказващи алибито на подсъдимия, а именно, показанията на свидетелите Д., В. и С. Б.;

- нарушено изискването за равенство на страните в процеса, с оглед възприетия от съдилищата подход да кредитират събраните по делото доказателства само в частта им, подкрепяща обвинителната теза. В частта, в която същите доказателства разколебават държавното обвинение, те са приети за недостоверни. Същото касае и кредитирането на съдебно-медицинските експертизи;

- предубеденост на вещото лице, изготвило основната ДНК-експертиза – вещото лице И. И., произтичаща от служебната му зависимост от органите на разследването, така и от личната му пристрастност към обвинителната теза;

- нарушение на презумцията за невиновност, произтичаща от медийни изяви на следователя преди внасяне на обвинителния акт срещу Колев и от изяви на прокурора от апелативна прокуратура-гр.Пловдив на 27.03.2013 г. в сградата на съда, но извън съдебната зала;

- направено е искане за пряко приложение на относимите разпоредби на КЗПЧОС.

Освен изложеното адвокат М.М. е поставил поредица от въпроси, на които счита, че до момента не е получил отговор:

-несъобразени показанията на свидетелите Д.,С.Г., Д.Г., С. и Ф.Б. – за обстоятелствата ,че сестрите никога не се качвали, в кола на непознат.

-съдът на предположение е приел (няма доказателства) обстоятелството,че трупа на Р. е возен в колата на подсъдимия.

-недопустимо (отново без доказателства) било прието, че Х. била оставена от подсъдимия на неизвестно място, където по отношение на нея е имало сексуално насилие.

-че по време на втория насилствен сексуален контакт , Р. се съпротивлявала и драскала подсъдимия.

-не били отстранени противоречията в показанията на св.С.,въпреки указанията на ВКС, в отменителното решение – напротив, задълбочени са с разпита на св.А. и св.К. Н..

-не бил установен момента, в който е готов резултата от ДНК-експертизата на вещото лице Иванов.

-неправилно били игнорирани показанията на свидетелите С. и Д.

-не е решен и въпроса с противоречията в ДНК-експертизите

-не са безспорно установени механизмите на причиняване на увредите на двете момичета.

-не е установен категорично - начинът на настъпване смъртта на момичетата, както и мястото на причиняването ѝ. Липсва отговор на въпроса, къде са умъртвени сестрите и последователността на причинените им травми.

-не е установено, кога е настъпила смъртта на всяка от тях и оттам произтичала липсата на категоричност, в извода на въпроса кога са извършени престъпленията.

-неправилно изводите на съда по фактите, се базират на заключенията на ДНК-експертизата на вещото лице И., който не пазел нито изследвания материал, нито плаките ,или по никакъв начин не може да се провери изобщо извършено ли е такова изследване.

-данни за пропуски и неточности в ДНК-експертизите на И., имало и в писмената справка-експертиза на вещите лица Х., А. и А. – която е установявала, че по ноктените изрезки на Р. се наблюдават кръвни зацапвания и вероятно наличие на засъхнал епидермис, което сочело, че заявеното от вещото лице И., че „със скалпела е изстъргал цялото поднокътно съдържимо”, не отговаря на истината.

-не е допусната експертиза, която да установи автентичността на ноктените изрезки, за което обстоятелство има сериозно разминаване във

външния вид на ноктите, приложени като веществени доказателства и тези, които са били изрязани от телата на сестрите.

-неправилно кредитирани показанията на св.Б. и превратно тълкувани показанията на свидетелките В. и Д., по въпроса за изграждане на алиби на подсъдимия от близките му.

-неправилно тълкувани действията на подсъдимия, по продажба на колата му.

-неправилно тълкуване на факта, за внезапното напускане на работа от подсъдимия.

-недопуснатите свидетели В. А. и С. С. – относно проверка достоверността на показанията на св.С..

-неприобщени по чл.128 НПК и чл.129 НПК, на веществените доказателства ,ноктени изрезки при първоинстанционното разглеждане на делото.

В саморъчна писмена защита подсъдимият К., ползвайки правото си „да каже” някои факти и обстоятелства, свързани с делото, изразява несъгласие с начина, по който бил „изкарван” всеки ден в рамките на петнадесет денонощия за времето след 23.01.2009 г., когато е задържан в следствения арест на гр.Пазарджик, без да му се обясни в какво е обвинен, без да се съставят протоколи за проведени разпити, като му били отказани елементарни неща като телефонни разговори с близките му, свиждане, разходка и адвокат. Впоследствие разбрал, че искали да го свържат с убийството на сестрите Б., за което чул и разбрал от телевизиите и вестниците. В същото време „следствените власти” са заплашвали майка му и вуйчо му. Същото отношение продължило и в Националната следствена служба, където разследващият следовател продължил с натиска срещу него, не му осигурил достатъчно време, за да изчете събраните по делото материали при предявяване на обвинението, възразява и срещу показанията на св.С., които били пълна лъжа и на когото не бил споделял никакви подробности ,за каквото и да било дело и с когото не е имал приятелски взаимоотношения, а напротив, винаги е имал едно наум за него. Възразява и срещу заключението на вещото лице д-р И. И., което било сериозно забавено, и срещу автентичността на ноктените изрезки, по които са правени ДНК-изследвания. Счита, че има противоречия в показанията на С. и тези на св.Н. – следовател от Националната следствена служба, оплаква се и от насилие, оказано върху него от двама затворници от Софийския централен затвор, преди изготвяне на експертизата на вещото лице И.. Категорично твърди, че е невинен, и че вече четири години е лишен от свобода за нещо, което не е извършил.

Доводите са неоснователни.

След проведено съдебно следствие,при което са изпълнени указанията на ВКС, в отменителното решение за попълване на доказателствената основа и уважени относимите доказателствени искания на страните ,и след проверка на присъдата на Окръжен съд гр.Пазарджик,въззивния съд е направил собствен изключително подробен доказателствен анализ,като е възприел почти изцяло фактите ,приети за установени от първоинстанционния съд.

Доводите на защитата(по доказателствената дейност на съда) , в голямата си част са стояли на вниманието на инстанционните съдилища,както и са били ангажирани, при предишното разглеждане на делото от Върховният касационен съд.Подробно са обсъдени всички възражения (в сега атакуваното решение),като са съобразени и доводите направени пред инстанционните съдилища.Взето е предвид отменителното решение на ВКС и в частта,с която са приети за установени решаващи факти ,посочени подробно са и основанията,поради които тези доводи не се възприемат.В тази връзка за пореден път са отхвърлени, като несъстоятелни и не намиращи опора в събраните по делото доказателства и доказателствени средства оспорваните и сега :-неустановеност на произхода и идентичността на ноткените изрезки на двете момичета,неубедителност ,некомпетентност и пристрастност на вещото лице Иван Иванов и неустановената поредност на осъществените изнасилвания на момичетата,неустановеност на мястото и времето на настъпване на смъртта на двете момичета,както и вида и механизма на причинените по тях увреди.

По конкретно формулираните сега въпроси :

По първия относно обстоятелството,твърдяно от св.Д.,С.Г.,Г.Г.,св.С. в и св.Ф.Б.-,„сестрите не се качват в кола на непознат”-освен изложеното от въззивния съд, би могло да се допълни,че това обстоятелство се опровергава от мястото ,на което са намерени момичетата и логичния извод,че няма как да са там,ако не са се качили (доброволно или не) в кола.По втория –относно „предположението”,че трупа на Р. е возен в колата на подсъдимия-установено е по делото (от намерената в близост до трупа на Р. на около 1-2 м. следа от приплъзване на гума от автомобил),че двете момичета са превозени до мястото на което са намерени с автомобил,а това ,че автомобила е на подсъдимия се установява с косвени доказателства,подробно обсъдени от инстанционните съдилища и преповтарянето им е неоправдано.В тази връзка е достатъчно да се спомене ДНК експертизата на поднокетно съдържимото на Р. Б..По третия -че „недопустимо без доказателства” се приема за установено”- Х. е била оставена от подсъдимия на неустановено място,където по отношение на нея е осъществено сексуално насилие.Този довод също подробно е

обсъждан от въззивния съд и това, че е неоснователен се потвърждава ,дори само от безспорно установеното-намерените сребърни пръстенчета в чорапките ѝ,които сочат - в един момент тя е била сама,усетила се е силно застрашена и е скрила ценните за нея вещи.Следващото обстоятелство „неустановено” според защитата е ,че по време на втория насилствен сексуален контакт на подсъдимия с Р.,тя се съпротивлявала и драскала подсъдимия.По този въпрос в мотивите на въззивния съд - на л.98, подробно са посочени основанията, поради които довода е приет за голословен,не само с оглед поднокетното съдържимо и заключението на ДНК експертизата, но и с оглед многобройните телесни увреди по Р. (част от които приети като защитни такива),които очевидно не са ѝ причинени при „липса на съпротива”.

Следващия въпрос е за „ неотстранените противоречия в показанията на св.С.,въпреки указанията на ВКС в отменителното решение”и за това ,че това доказателствено средство е недопустимо по смисъла на НПК,а базирането на осъдителна присъда на недопустими доказателствени средства,нарушава „гарантираното по чл.6 &1КЗПЧОС - право на справедлив съдебен процес”.Оспорването на показанията на св.С. са основа на цялостната линия на защитата,както при първоинстанционното разглеждане на делото,така и пред двете въззивни съдилища.Стояло е на вниманието и на Върховният касационен съд,при първото разглеждане на делото по к.д.№72/2012 г.За отстраняване на „всяко съмнение или поне свеждането му да минимум (с оглед достоверност), относно взаимоотношенията на близост и доверие между подсъдимия и св.С.” , въззивния съд сега е положил изключителни усилия.Изясняването на тези въпроси, е довело до допълване на доказателствената съвкупност с доказателства и доказателствени средства,а именно: - разпитани по време на съдебното следствие пред въззивния съд свидетели, проведени очни ставки, приложени досъдебни производства, касаещи не само св.С., но и св.А. ,съобразени са и показанията на разпитаните пред първоинстанционния съд св.Д. и св.С. (по тяхна молба), приложено е и гражданско дело на Варненски окръжен съд(поискано от защитата), справки за пребиваването на св.С. в затворите на страната, установяващи кога и къде е бил заедно с подсъдимия, св.А. и св.Д.. В тази връзка са уважени всички искания на защитата за събиране на относими, според нея доказателства,с изключение поискан от защитата разпит на св.В. А. и св.С. С., отказа за което доказателствено искане е подробно аргументиран на л.46 от протокола от съдебно заседание на 19.02.2013 г.

Последващия изключително подробен анализ на събраните от въззивния съд доказателства(целящи да изчистят до възможния максимум

съмненията, относно достоверността на показанията на св.С.) сочат на изпълнени задължения на въззивния съд, съобразно указанията на ВКС. Изяснени са, без противоречиво отношенията на св.С. с подсъдимия, основано и на психологичното състояние на последния, за времето в което са били в една килия в Софийския централен затвор, съобразено е и заключението на съдебно психологична и психиатрична експертиза (макар и по писменни данни, поради отказа на подсъдимия К. да бъде изследван) за налична преобладаваща емоционална дистанцираност, в отношенията с околните (начин на защитата от разочарования) и това, че се доверява на лица в които е сигурен. Относно липсата или не на доверителност, в отношенията на подсъдимия и свидетеля, през призмата на обективно установени обстоятелства (пребиваването им в заедно в затвора, ВДС за разговорите на 6. и 8.03.2009 г., заключението на СППЕ, показанията на св.Н.) , за извода - такава е налице, и че подсъдимия К. се е доверявал на св.С. правилно е взето предвид и обстоятелството - ползван телефон в СЦЗ на свидетеля (вещ забранена за ползване) от подсъдимия, което той не спори.

Без основание се претендира, на л.б от писмените бележки на адвокат С. и адвокат Е. , че показанията на св.В. С. следва да бъдат изключени, от доказателствения материал по делото, като процесуално недопустими, тъй като никъде инстанционните съдилища не са приемали, че казаното от св.С. е „самопризнание“ на под.К. и никъде това не е ценено, като такова. Вярно е, че в редица решения Европейският съд за правата на човека е приемал, че „право е на всяко лице да запази мълчание и правото му да не се самоуличава в престъпление, са всеобщо признати“. В конкретния случай подсъдимия е дал обяснение по време на първоинстанционното разглеждане на делото, в съдебно заседание на 07.06.2011 г. и през въззивния съд в съдебно заседание на 29.01.2013 г. и никъде не се е уличавал, дори и в „споделеното на св.С.“. Разпитан е пред въззивния съд, където освен, че е взел отношение по казаното от С. е обяснил, че ”отговарял на въпросите на св.С., защото знаел, че е изпратен от следствието“. Казаното от подсъдимия К., по време на цялото наказателно производство по никакъв начин, не може да се приеме като самоуличаване и не се е отразило на процесуалните му права (напр. да е обвинен на база на това което е казал или да е съдействал за събиране на доказателство или доказателствено средство, което го уличава), които са осъществени в пълнота. Настоящия състав на Върховният касационен съд изцяло споделя приетото от инстанционните съдилища, включително и от предишния състав на ВКС, относно показанията на св.С. , че те са доказателствено средство и са възпроизвели доказателствения факт, на извънпроцесуално изявление на подсъдимия, за съпричасност към деянията предмет на

делото ,което очевидно не е идентично с обясненията на подсъдимия по смисъла на чл.115 НПК,още по малко,идентично на самопризнание по чл.116 НПК.Следва да се има предвид и друго,показанията на св.Славов правилно са приети като допустимо доказателствено средство,тъй като имат значение за делото (установяват факта на изявлението на подсъдимия),предвидено е в НПК и след изключително прецизна доказателствена проверка, е установена висока степен на достоверността им,съпоставени са и с останалите доказателства и доказателствени средства по делото.В тази връзка ВКС споделя принципа приет в Решение от 17.12.1996 г. на ЕСПЧ по делото Saunders срещу Обединеното кралство ,а именно –„неотменима част от правото на справедлив процес” , е правото на лицето да не се самоуличава в престъпление и за доказване на обвинението не следва да се ползват доказателства,получени чрез методи на натиск и принуда,а и защото този принцип е и нормативно закрепен в НПК, по чл.115 ал.4 НПК и чл.116 НПК (за подсъдимия) и в чл.121 НПК с гаранцията по чл.122 ал.2 НПК относно свидетеля.

Няма как да бъде споделено обаче, позоваването на Решение на Европейския съд по правата на човека по делото Allan срещу Обединеното кралство от 5.12.2002 г.,където случая бил „аналогичен” защото „ в килията на жалбоподателя бил настанен Х.,който бил дългогодишен информатор на полицията...с конкретна цел да изтръгне от него информация,изобличаваща го в извършване на престъпленията,за които бил заподозрян”.Въззивния съд категорично е установил причината, поради която св.С. е бил настанен в килията на подсъдимия К. (разпит по делегация възложена по предвидения в НПК процесуален ред,по висящо наказателно производство и по искане на Окръжен прокурор от ОП гр.Р.),установил е също ,че св.С. не е информатор на органите на досъдебното производство,и няма „навик” да дава неверни показания на базата, на които да бъдат обвинявани други лица.Още по малко е установено ,че св.С. е обучен от досъдебните власти,внедрен в килията,за да насочва разговорите между двамата с подсъдимия, към обсъждане на убийството на сестрите Б., или по какъвто и да било начин да е „съдействал” на органите на разследването,и на база на такова съдействие да е повдигнато обвинение на друго лице.

По отношение на контролното доказателствено средство(разпита на св.А.)-единствената причина да се разпитва и подробно изследва криминалната дейност и пребиваването му в различни места за изтърпяване на наказание лишаване от свобода - на този свидетел ,е за да се установи „недостоверност” на показанията на св.С.,да се установи ,че той се ползва от обвинението ,като подставен свидетел в килия на обвиняем и „топи” с измислени(или съобщени му от разследващите)

версии.Целта на защитата(за това ,че на св.С. не следва да се вярва ,и че той съдейства на органите на ДП) - не е постигната,не само защото съобщеното от св.А. за отношенията му със св.С. ,не се потвърждава от събраните по делото при въззивното следствие доказателства (сл.д.№274/2003 г.,сл.д.№120/2003 г. гр.д. на ВОС),но и от заявеното от него самия при проведената очна ставка,а и категорично установеното обстоятелство,че среща между двамата през 2006-2007 г. в СИЗ не е имало.

Неотносимо е и позоваването на нарушение визирано в чл.6, & 3 б от Конвенцията, с „отказа на съдилищата да кредитират показанията на свидетелите Д. и В. дадени в съдебната фаза на процеса”, което противоречало на принципа на справедлив процес и по-специално на правото на „равенство на процесуалните оръжия” и „правото на обвиняемия да участва в разпита на свидетелите на обвинението”. Разпита на тези две свидетелки в съдебната фаза, е в присъствието на подсъдимия и защитата му, като са приобщени показанията и на двете, дадени на досъдебното производство, в разпита им пред съдия(където К. не е участвал,защото- те са разпитани, пред съдия на 8.01.2009 г.,почти два месеца преди привличането му в качеството на обвиняем). Участието на страните при това съдебно следствено действие е достатъчно активно, за да се поддържа оплакване за нарушение на „равенство на процесуални оръжия и правото на обвиняемия да участва в разпита на свидетелите”, визирани в чл.6, & 3б от Конвенцията(виж изключително подробния анализ на показанията на тези две свидетелки на л.25-27 от присъдата и л.137-146 от въззивното решение, и убедителните аргументи, защо се кредитира казаното от тях в цитирания по горе разпит на ДП).

Незащитима е в тази връзка и тезата, че за подсъдимия К. и защитата му е липсвала възможност да участват в разпита на свидетелите срещу него, което и да е нарушение на стандартите за справедлив процес. Същото (равенство на процесуалните оръжия) е осигурено на подсъдимия при проверка на всички доказателствени средства, и не само за разпита на свидетелите на обвинението, но и за тези, поискани от защитата (вж. разпита на св.А. и св.С.,както и очната ставка между тях пред въззивния съд),както и при проверка заключенията на многобройните експертизи,приобщаване на писменните доказателства,СРС и ВДС.

За въпросите на адв.М. от № 6 до №19 -те са правени пред инстанционните съдилища и след обсъждане- изключително подробно, са получили аргументирани и категорични отговори.Така за поддържаното(въпрос №6) - „не установен момента ,в който е бил готов резултата от ДНК експертизата на в.л. И.” –напротив точно е установен и това е датата 25.11.2008 г.,отразена върху самата експертиза,за

следващото(въпрос №7) - „неправилно са игнорирани показанията на св.С. и Д.”,освен изложеното на л.119 и сл. от въззивното решение може да се добави ,че показанията на тези свидетели установяват единствено обстоятелството –познават св.С. и са били в една килия с него,най късно до 19.09.2008 г.(месеци преди на под.К. да се повдигне обвинение),за това(№9,№10 и №11)-„не са безспорно установени механизмите на причиняване на увредите ,начина на настъпване на смъртта,мястото на причиняване ,кога и къде,както и последователността на причинените травми по двете момичета”-въпросите за механизма на причиняване на травматичните увреди по пострадалите,причината за настъпване на смъртта на всяка от тях,мястото и времето на настъпването, са правилно решени от инстанционните съдилища,като са ползвани основно заключенията на седморната,т.н. комиссионна съдебно медицинска експертиза-назначена още на ДП,която е отстранила всички различия, в заключенията на преди това изготвените СМЕ,които са взети предвид(заключението на СМЕ с участието на в.л. Г.,заключението с участието на проф.Р. и др.) и е дала основание на инстанционните съдилища, да направят верни изводи по фактите(обстоятелства от значение-посочени по горе - като неустановени).Тук особено подробни са съображенията на въззивния съд изложени на л.82-96 от решението,а по отношение на „неправилното отхвърляне” заключението на експертната с участието на проф.Р., настоящия състав споделя и изложеното в раздел II на отменителното решение на ВКС.Невярно е и твърдението на защитата,че не е установено е обстоятелството,за това кога е настъпила смъртта на всяко от момичетата,за което нямало „нито едно доказателство”.Освен изложеното от въззивния съд,следва да се посочи и СМЕ, в частта ѝ за патохистологичните препарати(допълнително изследвани от комиссионната експертиза),заключението на която е в смисъл-развитието на автолитичните процеси във всички органи,са по добре изразени в препаратите изготвени от тъканите на Р.,поради което и приемат,че нейната смърт е настъпила по рано от тази на Х..

Без основание е довода - „не е решен въпроса с противоречията в ДНК експертните и неправилни фактически изводи базирани на ДНК експертната на в.л. И.”(въпрос №8,№12 и №13).Както бе посочено по горе ,в изпълнение на указанията дадени, с отменителното решение на ВКС ,по делото е назначена комиссионна (арбитражна) експертиза-протокол № 13/ДНК-105/-25.02.2013 г.,която е отговорила на въпросите за различията в заключенията на експертите изготвили ДНК анализите по делото.Заключението е защитено в съдебно заседание от 26.03.2013 г.,с активното участие на страните,особено на защитата(тук най-ясно личи спазване на принципа за равенство на оръжията) и прието от съда,без

оспорване.Съгласно това заключение,в което са съобразени СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилирането №29/2006 г.,доклад и заключение на службата по съдебна медицина Б. В.,СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране №29а/2006 г.,СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилирането №29 б/2006 г. изготвена в К. В.,СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилирането №08/ДНК 191-2/2008 г. и заключение на експертиза изготвена в Института по съдебна медицина на Медицинския университет И. А., е прието ,че във всички изследвания са използвани утвърдени в световната практика методи,поради което и получените резултати са съпоставими.Пояснено е ,че простатспецифичния антиген (ПСА Р30) е глюкопротеин (белтък),секретиран от простатната жлеза и е съставка на семенната течност...,той обаче не е част от формените елементи на спермата,които са носители на наследствена информация-ДНК.Експертите са категорични,че няма противоречие между СМЕ на веществени доказателства №29б/2006 г., изготвена в К. В. ,Доклада и заключението на службата по съдебна медицина Б.,В. и СМЕ на веществени доказателства №29 а/2006 г. на НИКК ,тъй като в аналните проби и от двете момичета,не са установени сперматозоиди,в които се съдържат формените елементи на спермата (необходими за определяне на хромозомен профил),а такива не са установени, заради - „случай на азооспермия(липсата им изначално) или при унищожаването им от аналната микробиална флора”.Няма противоречие между доказването на ПСА и не определяне на хромозомен Y профил на пробите.Не установяването му в експертизата на Медицинския университет И.-А. (и различието в СМЕ на веществени доказателства №08/ДНК-191-2/2008 г. на НИКК) се дължи на различен подход, при изземване на биологичен материал от ноктите,в експертизата на НИКК е направена сборна проба от поднокетно съдържимото,а в тази ,в А. ноктите са изследвани поотделно(виж разпита на в.л.Щ. пред първоинстанционния съд).Разликата може да се дължи и на изразходване на част от биологичния материал,както и на времевия период между двете изследвания,поради което е и възможността за настъпване на деградационни процеси.

Без основание са и доводите за „неправилност на изводите по фактите базирани на заключението на в.л. И. в заключението му от 2008 г.”Това заключение ,а и самото вещо лице, са атакувани по време на цялото наказателно производство,което е наложило внимателна доказателствена проверка и аргументирано изложение на основанията,поради които се приема за компетентно и установяващо решаващи факти по делото.Достатъчно е да се спомене основния извод от експертизата-„Y профила определен от вагиналната натривка на едното

момиче (Х.),съвпада с Y профила определен под ноктите на другото момиче (Р.),което означава,че произхождат от едно лице...след това се прави автозомния профил,който идентифицира лицето.Неговия (на подсъдимия) автозомен ДНК профил, съвпада с този определен под ноктите ,и с този определен от вагиналната натривка”,за да стане ясна незащитимата теза на защитата,в частта ѝ за оспорване на авторството на извършените престъпления.

Изложеното по горе,а и подробните съображения на въззивния съд, сочи на преодоляване на „противоречията” в заключенията на различните ДНК експертизи и на неоснователност на претенциите на защитата по тези въпроси,както и относно заключението на в.л. И. в СМЕ на веществени доказателства № 08/ДНК-191-2/2008 г.Тук е мястото да се споменат и многократно отхвърлените доводи ,за „неправилно съхранение на ноктените изрезки” за „не допуснатата експертиза,която да установи автентичност на същите” ,и за „привнесения чужд биологичен материал”.Съображения за неоснователност на тези доводи са изложени и в мотивите на присъдата и във въззивното решение,подробно мотивирано е и определението,с което са отклонени тези доказателствени искания, и преповтарянето им е ненужно.

Неоснователно е и оплакването за предубеденост на вещото лице Иванов и на прокурора, участвал в разглеждането на делото пред въззивния съд. По никакъв начин, по делото не се установява (имайки предвид медийните изяви на вещото лице И.) обвързаност на И. с обвинителната теза или на обстоятелството, че прокурорът ще разчита в съда на експерт вече ангажиран с обвинението. Заключениеето на вещото лице И., по възложената му по предвидения в НПК процесуален ред задача е потвърдено и в заключенията на вещото лице Г., австрийската, английската и на ФБР заключенията. Не без значение е и обстоятелството, че вещото лице И. е предоставило и заключение оневиняващо подсъдимия (за неналичие на кръв-„произхождащ от Р. Б. по предишно заключение” , по метален капак издет от багажника на автомобила),което сочи на невярно твърдението на защитата, че в.л.Иванов, е ангажирано с обвинителната теза.

Изявлението на апелативния прокурор пред медиите на 27.03.2013 г., което дословно цитирано е: -„без съмнение Л. К. е извършил убийството на сестрите Б.” - очевидно казаното от прокурора ,е след пледоарията му по същество в съдебно заседание същия ден в производство, което проверява първоинстанционна осъдителна присъда, и възпроизвежда становището на същия прокурор, пледирал за виновност на подсъдимия пред съда, който ще решава въпроса за вината. Цитираните по-горе думи не могат да засегнат презумцията за невиновност на подсъдимия или да се

претендира, че с тях е нарушен чл.6, & 2 от Конвенцията, тъй като прокурорът очевидно, е преповторил казаното от него пред съдебния състав.

Без основание се претендира и „неправилно кредитирани показанията на св.С. Б. и превратно тълкувани показанията на св.В. и св.Д.”.Показанията на тази група свидетели,не са възприети безкритично и като удобни за обвинението ,а след внимателен и задълбочен анализ,съпоставени с останалите доказателства по делото,включително и ВДС.Особено подробен е анализа на тези доказателствени средства, съпоставени с показанията на св.Л.,Т. и С.,а изводите - коя част от тези показания (на първата група свидетели), следва да се кредитира и защо е категоричен и убедителен и не почива на превратно тълкуване,надценяване или подценяване на казаното от всеки от тях(виж л.137-146).Неоснователна в тази връзка, е претенцията за нарушение на чл.6&3 б d от Конвенцията „когато осъдителната присъда е базирана единствено или в решаваща степен на показанията на свидетел,когото обвиняемия не е имал възможност да разпита или да бъде разпитан от негово име,в рамките на предварителното производство или в рамките на съдебния процес”.Както бе посочено по горе ,към момента в който св.В. и св.Д. са разпитани на досъдебното производство,К. не е имал качество на обвиняем,поради което и не е участвал в това следствено действие.В съдебно заседание на 9.02.2011 г. обаче,разпита на тези две свидетелки е в присъствие на подсъдимия и защитата му и с активното им участие.Друго ,което следва да се има предвид –невярно е твърдението ,че показанията на тези две свидетелки дадени в съдебно заседание не са „взети предвид”,напротив взети са предвид и подробно са обсъдени,но това не значи че следва да им се даде вяра.Изводите на инстанционните съдилища ,за отказа им да кредитират изцяло показанията на В. и Д. дадени в съдебно заседание ,и за това че следва да се приемат за верни обстоятелствата установени от тях на ДП,в разпита им пред съдия, са направени след подробен анализ на тези доказателствени средства,след съпоставянето им с останалите доказателствени средства по делото, имащи отношение към алибито на подсъдимия К., за датата 27.01.2006 г.- 28.01.2006 г.,а и след това,т.е.не е произволен(той извода) или да е изграден на предположения.Не вярно е и твърдението ,че показанията на тези свидетелки са „единственото или от решаваща степен” доказателствено средство, на което е „базирана” присъдата.Същото се твърди и за показанията на св.С. - които отново са „единствено , решаващо ,централно доказателствено средство” и за заключението по ДНК експертизата на в.л.И.. По изложените съображения Върховният касационен съд на РБ намира относимо(но не в сочената от защитата

насока) позоваване на Решение по делото Солаков срещу Македония/31.10.2001 г.,където е прието,че” всички доказателства по принцип трябва да бъдат произведени, в открито заседание....това обаче не означава,че за да бъдат използвани, като доказателство показанията на свидетели винаги трябва да се прави на публично изслушване...използване като доказателство на такива показания,получени на ДП не е само по себе си в противоречие с чл.6 & 3 г”.

Няма как да бъдат споделени и доводите за „нарушение на изискването за равенство на страните в процеса”.

Тук е мястото да се отбележи презицното изпълнение на задълженията визирани в чл.339 ал.2 НПК от въззивния съд.Доводите на защитата са обсъдени изключително подробно и са получили аргументиран ,категоричен и безпротиворечив отговор.Особено внимание е обърнато и на действията на подсъдимия и близките му за изграждане на алиби за времето от 27-28 .01.2006 г.(един от основните доводи на защитата),за внезапното му желание да започне работа в гр.С.за продажбата на подарения му (само преди месец) лек автомобил(в автоморга),за изненадващото посещение в гр.В. и гр.П., за пребиваването му в гр.С. при св.Ч. за извършения грабеж в гр.С..За последното(и за психологичното му състояние) особено показателните са действията на К.,при извършване на това престъпление и след него-дошъл в гр.С. с влак,разхождал се, пил кафе,видял момиче,че влиза във вход,влязъл след нея,казал й дай телефона и парите и тя му ги дала,същата вечер (12.03.2006 г.) се качил на влака да се прибира в гр.П.,успал се ,свалили го в гр.С. З.,качил се на автобус и отишъл в гр.Х.,където стоял два дни,майка му го намерила,казала му че го търсят от Полицията за грабежа и той се прибрал.Посочените по горе действия на подсъдимия и близките му очевидно сочат(така са и приети от инстанционните съдилища), на действия за заличаване на следи от престъпленията и на изграждане на алиби,особено защото за извършването им няма друго логично обяснение.Защитата в тази връзка няма отговор и на въпроса,защо подсъдимия и близките му ,на 9.02.2006 г. полагат сериозни усилия,да потвърдят алибито му за времето от вечерта на 27.01.2006 г. до 28.01.2006 г.(посещение в дома на св.Б.,посещение в гр.П.,телефонни разговори с близките в гр.В.),особено като се има предвид,че и сега се поддържа „неустановеност на времето, в което престъпленията са извършени”.Не без значение са и внезапното желание на подсъдимия да напусне работа в пекарната на вуйчо си ,да си търси работа в гр.С.,да продаде в автоморга подареният му преди месец лек автомобил - обстоятелства от значение по смисъла на чл.102 т.3 НПК.

Все в изпълнение на указанията на ВКС в съдебно заседание на 29.01.2013 г. въззивния съд е разпитал св.И. М.,съпруга на починалия св.М.,за разговора на съпруга ѝ с подсъдимия на 28.01.2006 г. сутринта, и св.Х. М. за разговора му с подсъдимия вечерта на 27.01.2006 г. и тези показания са обсъдени в решението.Взети са предвид и съобразени и данните съдържащи се в СРС и ВДС.

Върховният касационен съд на РБ ,в настоящия състав донякъде споделя опасенията на защитата, относно „нормативната регламентация на използването на СРС” и това ,че тя дава гаранция,при използването им за спазване на правото на справедлив процес и предвидимост на правните последици,но в случая присъдата срещу подсъдимия Л. К.,не почива единствено на данни от СРС,по смисъла на чл.177 НПК(напротив по делото е събран ,проверен и обсъден изключително голям обем доказателства и доказателствени средства,експертизи, писмени доказателства),нито от страна на защитата се твърди,че ползваните ВДС ,не отговарят на СРС,или че са ползвани резултати получени извън направените искания.

По изложените съображения Върховният касационен съд ,намира постановеното въззивно решение при спазване на процесуалните правила,за събиране,проверка и оценка на доказателствата и неоснователност на касационната жалба на защитата,не само защото не се констатират съществени процесуални нарушения, при доказателствената дейност на съда,и на чл.339 ал.2 НПК ,а и защото са изложени убедителни ,пространни съображения (мотиви) за фактите и обстоятелствата от предмета на доказване.От друга страна,няма причини(по съображенията изложени по горе) доказателствената стойност на експертните заключения да бъде поставена под съмнение,поради което правилно въззивния съд,а и първоинстанционния преди това, се е позовал на тях,като фактическите изводи са след анализ и обективна оценка на всички доказателства и доказателствени средства ,без надценяване („изключително доказателство”) или подценяване,спазени са и правилата на формалната логика.Напълно неоснователна е и претенцията за „липса на доказателства за главния факт по делото”.ВКС намира ,че изводите от фактическа страна не са произволни и не са лишени от доказателствена основа,а са след обективно изследване на всички обстоятелства от значение (събраните са всички относими и поискани от страните доказателства и доказателствени средства),като резултат от детайлна и задълбочена оценка на доказателствата(преки и косвени,писменни и гласни,СРС и ВДС).Няма как да не се споменат , и поредицата от пропуски, в първите дни на разследването (протокола за оглед,огледа на телата на момичетата,„установеното алиби”на подсъдимия от трима

свидетели,изследването на лекия автомобил три години след деянието и др.,забавеното ДНК изследване,заради покритието на ноктените изрезки с черен туш и др.) все обективни и затрудняващи доказателствената дейност на съда,по установяване на детайли,за фактите и обстоятелствата довели до констатирания престъпен резултат,всички тези затруднения, не се отразяват на категоричността в отговора на инстанционните съдилища на въпросите по чл.301 НПК,които почиват на достатъчна и безпротиворечива доказателствена основа.

При правилно и безпротиворечиво установени факти и закона е приложен правилно,с изключението посочено по горе относно квалифициращото обстоятелство по чл.116 ал.1 т.6 особено мъчителен за убитата начин.

На икриминираните дата и място и по описания начин,подсъдимия Л. К. е изнасилвил и убил Р. Б., е блудствал,изнасилвил и убил Х. Б. и по този закон е осъден,т.е. приложен е закона,който е следвало да се приложи.

Върховният касационен съд намира,че макар и не ангажирано ,следва да се обсъди и основанието по чл.348 ал.1т.3 НПК,което следва оспорването на вината.

При обсъждането на вида и размера на наказанието,което следва да бъде наложено на подсъдимия Л. К. ,за извършените от него престъпления инстанционните съдилища са взели предвид всички обстоятелства от значение,като наказанията за всяко едно от престъпленията са съобразени с разпоредбите на чл.36 НК,чл.54 НК и чл.57 НК и ноторно известното-престъпните посегателства срещу живота и половата неприкосновеност на човека, са най тежките такива :

-степената на обществена опасност на всяко от деянията,която очевидно е изключително висока и за която степен, дори и след изключване на квалифициращите деянията обстоятелства,остават достатъчно такива, които да не повлияят на нивото й

-правилно е отчетено и обстоятелството,че всяко извършено престъпление е с множество съставомерни признаци

-отчетен е и резултата от престъпленията,от гледна точка на засегнатите обществени отношения,на обществения резонанс-възмущение и гняв на извършените блудство,изнасилвания и лишаване от живот на две сестри-млади момичета, в началото на жизненият им път,ценни не само за родителите и близките им

- високата степен на обществената опасност на самия подсъдим – проявите му от ученическите години до сега,данните от психологичния му профил и заключението на съдебно психологичната експертиза,склонността му към употреба на алкохол и отпадане на

задръжките и самоконтрола,данните за поведението му в местата за лишаване от свобода.

Съобразявайки всички тези обстоятелства инстанционните съдилища са стигнали до верния извод ,че за всяко от извършените престъпления на подсъдимия Л. К. следва да се наложи максимално предвиденото в закона наказание.На основание чл.23 НК е определено едно общо най-тежко наказание –доживотен затвор ,без право на замяна ,като извода че извършените престъпления са изключително тежки и целите на наказанието визирани в чл.36 НК не могат да бъдат постигнати ,чрез по леко наказание е законосъобразен.

Обобщено-Върховният касационен съд на РБ първо наказателно отделение намира постановените присъда и решение при спазване на процесуалните правила и закона(с корекцията за престъпленията по чл.116 НК),жалбата на частните обвинители основателна,а тази на подсъдимия изцяло неоснователна.

Ето защо и на основание чл.354 ал.1 т.1 и 3 вр. ал.2 т.2 НПК Върховният касационен съд на РБ първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯВА решение по внохд.№444/2012 г. на Апелативен съд гр.Пловдив,като отменява същото в частта ,с която подсъдимия Л. П. К. е оправдан по квалифициращото обстоятелство „особено мъчителен за убития начин” по чл.116 ал.1т.6 НК,за пострадалите Р. и Х. Б..

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :